

POVOLÁNI K JEDNOTĚ

Před Sesláním Ducha Svatého jsme naslouchali Ježíšově modlitbě po poslední večeři: „Otče svatý, prosím ... za ty, kdo ... uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, ... tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne.” (Srov. Jan 17,11.20-21.23.)

Červencové memento svatých Cyrila a Metoděje, ale i mistra Jana Husa, nás znovu vybízí k vyjití ze sebe samých v touze po jednotě. Jsme žáky rabína z Nazareta, který nelpěl na slovíčkách a který svou smrtí za branami města otevřel cestu k nové jednotě lidí napříč národy.

Je zřejmé, že náboženství v sobě nese velký potenciál lidí rozdělovat a stavět proti sobě. V kolika válkách hrálo roli, a to i náboženství křesťanské. Vnímáme Ježíšův konflikt s farizeji, zbožnými lidmi své doby. Křes-

ťanství začalo jako židovská sekta (v neutrálním smyslu slova) a vždy bude čelit sektářskému pokušení.

Ježíš nám ale daroval Božího Ducha, který nás otevírá druhým, učí nás vidět pravdivě a nově, dává nám naději, pokoj, vytrvalost a ochotu k sebedarování. Připomeňme si svaté Cyrila a Metoděje, Františka a Kláru, Rogera Schütze a Chiaru Lubichovou, připomeňme si Miloslava Vlka, jehož heslem

bylo „Aby všichni byli jedno”.

Spolu s Tomášem Špidlíkem se modlíme k velehradské Matce krásného milování a Matce jednoty: „Brány milosrdenství otevři nám, Neposkvrněná Panno Maria, ... ať se rozjasní Boží tvář a pokoj a jednota, kterou není schopen dát svět, ať zavládne mezi námi, v rodinách, v národech, v církvi.”

+ **P. Petr Šleich**

*Panna Maria,
Matka jednoty křesťanů*

*Foto zdroj:
slovo.proglas.cz*

Z PASTORAČNÍ RADY

Sešli jsme se 5. června. Na začátku jsme diskutovali s hosty – panem regenschorim Josefem Štefanem a sbormistrem Jiříkova vidění Václavem Kapsovou o hudbě v naší farnosti, a s hlavními vedoucími Veronikou Mejzlíkovou a Janem Křížkem o nadcházejících letních chaloupkách. Díky všem členům hudebních těles, varhaníkům a starším kamarádům za jejich obětavou službu. Aby toho děkování nebylo málo, paní Lence Kapsové a paní Magdaléně Tůmové s pomocníky děkujeme za organizaci benefičního koncertu Panochova kvarteta, manželům Penkovým, CMŠ a OS Studánka a mnoha ochotným pomocnicím a pomocníkům za zahradní slavnost. Posledně zmíněná akce byla hojně navštívena, přišlo padesát dětí, program se vesměs líbil,

občerstvení z řad farnosti bylo v pořádku, ale selhal profesionální catering. Proto jsme se rozhodli udělat příští rok zvláště v oblasti občerstvení organizační změny. Dále jsme řešili připravovanou stavbu, stále probíhá administrativní část. Současně jsme ale zahájili výběr firmy, která by koordinovala tendr (výběr dodavatelů stavby), stavební dozor a dozor bezpečnosti práce. Další témata probíraná na radě: Katolický týdeník bude mít ve svatováclavském čísle další přílohu o naší chystané stavbě, musíme proto nyní rychle připravit potřebné texty. Petr Burda informoval o letošním Lhoteckém běhu, který bude 14. září. Děkujeme mu za zápal a precizní přípravu.

P. Jiří Korda

HURÁ NA PRÁZDNINY!

Výuku náboženství v letošním roce v našem kostele navštěvovalo okolo osmdesáti (počty se průběžně měnily) dětí předškolního a nižšího školního věku (starší se scházejí ve společenstvích). Pro letošek skončila výuka 12. června, děti dostaly vysvědčení a katecheté Jarmila Klingerová, Vero-

nika Koběrská, Terezie Křížková, Magdaléna Melzerová, sestra Bernarda, pan kaplan Petr a já jim přejeme pěkný čas odpočinku a těšíme se na shledání po prázdninách. Výuka bude příští školní rok probíhat opět ve středu od 16.30, **začneme 18. září.**

P. Jiří Korda

VÝTAH PRO MLÁDEŽ

Také mládeži přejeme krásné prázdniny. Veliké díky Prokopu Jirsovi a mladým vedoucím – Anně a Jonášovi Šerých, Anně Kapsové, Kláře Osičkové a Julii Smetanové. Zhruba něco okolo 30 mládežníků se scházelo původně

ve třech společenstvích. Dvě z nich se však spontánně spojila v jedno veliké. Nejstarší mládežníci se již scházejí sami. Vedoucí společenství, a často i členové nejstarší mládeže, jsou absolventy animátorských kurzů, tedy

dvou nebo tříleté formace pod vedením duchovních a vyškolených laiků. Tyto kurzy nejsou pouze pro ty, kteří uvažují o tom, že by byli někdy vedoucími společenství, ale pro všechny mladé, kteří chtějí prohloubit svůj duchovní život. Na podzim bude startovat nový kurz

v Kunraticích, a to pod názvem Lift (v překladu výtah, pozvednutí, zdvih). Pokud víte o někom mezi 16 (event. 15) a 24 roky, koho by mohl Lift zaujmout, doporučte mu navštívit odkaz lift.mozello.cz.

P. Jiří Korda

EDITKA

Na konci května odešla na věčnost Edita Fořtová, věrná duše naší farnosti, zakladatelka pátečního společenství proseb, jedna z prvních dobrovolnic alfa kurzů, první ze studentek U3V za naši farnost, která pak dokázala pro studium postupně nadchnout další naše seniory. Často četla čtení při boho-

službách. Mnozí asi znáte také jejího zetě Svátu Karáska, evangelického duchovního. V závěru Editina života jsem s ním byl opakovaně v kontaktu. Jsem moc rád za jeho zájem a péči o Editu.

Více o ní v pěkném článku na s. 12.

P. Jiří Korda

PROKOP alias KUŘE BOHOSLOVCEM

Za naši farnost jsou čerstvě nikoliv čtyři, ale pět bohoslovců. Petr Burian půjde po prázdninách již do pátého, tedy posledního ročníku. S tím, že několik měsíců by měl studovat přímo v Římě. Tomáš Sixta půjde do ročníku čtvrtého a Ondřej Kříž s Vojtěchem Popprem do druháku. Mezi ty, kteří se připravují na kněžské povolání, byl 12. června přijat Prokop Šilhavý, čerstvý absolvent ČVUT a syn hlavních redaktorů našeho farního Věstníku. Mnozí ho znáte díky tomu, že je mnohale-

tým skautským vedoucím, přezdívku má Kuře. Nastoupí tedy po prázdninách do konviktu („nultý“, formační rok v Olomouci). Pro úplnost, přijat byl i Ondřej Šimer (farnost sv. Antonína v Holešovicích), který byl u nás před třemi roky biřmován.

Prosím, vytrvejme v modlitbách za ně i za ty, kteří o podobné cestě uvažují.

P. Jiří Korda

STAV ÚČTU K PROJEKTU CENTRUM LHOTKA sledujte na <https://centrumlhotka.cz>. Na všech účtech bylo v květnu 2019 vybráno celkem 138 956 Kč včetně výnosu z benefičního koncertu Panochova kvarteta, na kterém se vybralo 34 966 Kč. Všem dárcům děkujeme. Každou první neděli v měsíci je mše sv. od 10.00 hod. obětovaná za podporovatele projektu.

Tak už zase MÁME VYBRÁNO

a i téměř vyhráno. 28. května 2019 jsme se s P. Kordou zúčastnili slavnostního vyhlášení hlasovací soutěže MÁME VYBRÁNO. Naše veřejná sbírka projektu Centrum Lhotka skončila na 2. místě. Loňské předsevzetí získat letos více hlasů se nám podařilo naplnit: oproti 727 hlasům v r. 2018 jsme jich letos získali 946 (o 30 % více!) a za ně jsme získali 17 500 Kč (o 2,9 % více oproti 17 000 Kč v r. 2018).

Vítězné sbírce „Dobřanské varhany” na 1. místo stačilo 974 hlasů a získali za ně 18 500 Kč. Od naplnění našeho druhého loňské předsevzetí – obhájit 1. místo – nás dělilo pouhých 28 hlasů... Měli jsme je na dosah ruky a až do předposledního dne hlasování jsme na něm celou dobu byli s odstupem od ostatních. Že by se nám nepovedla „koncovka”? Nemyslím si to, protože spolu s několika dalšími farníky či příznivci naší farnosti jsem stejně jako loni mobilizoval a mobilizoval. Jenže mobilizace měla v té „cílové rovince” své meze, protože letos jsme do soutěže šli od počátku a oslovovali jsme své příbuzné, známé, spolužáky, kolegy a tím jsme si prostor pro mobilizaci vlastně předem téměř vyčerpali.

Na našem letošním výsledku je vidět, že se do hlasování zapojilo podstatně více farníků než loni. Ale jako jedna ze tří největších farností v Praze stále ještě máme rezervy ve vlastních řadách jak v přímé účasti farníků na hlasování, tak v oslovování dalších osob, aby nám daly svůj hlas. Kdyby například dalších 100 farníků hlasovalo a současně získal každý z nich další čtyři hlasy, bylo by to 500 hlasů navrch a první místo a více peněz, třeba až 20 000 Kč. Je škoda nechat ty peníze ležet „na zemi” a hlasováním, které nic nestojí, je nezvednout a projektu farnosti nepomoci.

Druhou rezervou může být nedokončené hlasování: do získaných hlasů se započítávají pouze ty, kde hlasující osoba potvrdí tzv. ověřovací e-mail, který vždy organizátor soutěže posílá. Podle ředitele Institutu pro památky a kulturu tento „odpad” může činit až 25 %. Jestliže se tento průměrný odpad vztahuje i na hlasy pro naši farnost, přišli jsme o 315 hlasů.

Ale vnímejme náš letošní výsledek jednoznačně jako úspěch! Třeba – jak mi pro nás hlasující spolužák ze základní školy napsal v sms: „Gratuluju, jste lepší než hokejisti!” Jiný přítel, který nám loni i letos pomáhal shánět hlasy, mi v sms poté, když zjistil, že vítěz získal o 1 000 Kč více než my, napsal: „Pošli mi bankovní spojení, těch 1 000 Kč vám doplatím!” Povzbudivé zprávy, a to nejde o naše farníky.

Všem, kdo hlasovali, a všem, kdo sháněli další hlasy, patří velký dík za to, že přiložili ruku ke společnému dílu naší farnosti.

Na závěr malá „odbočka”: před rokem v den zveřejnění výsledků (29. 5. 2018) hlasovací soutěže vyšla v Katolickém týdeníku příloha o našem projektu „Centrum Lhotka”. Tím jsme aktivovali naši veřejnou sbírku a do letošního 29. května se na transparentním účtu shromáždilo 2 404 917 Kč! Velké Bohu díky a také velké poděkování všem dárcům!

Jakub Hradec

BENEFIČNÍ KONCERTY STARTUJÍ

I když jsem se vždy více zajímal o symfonickou hudbu, věděl jsem, že česká smyčcová kvarteta jsou ve světě proslulejší než orchestry. Už za Rakouska vzniklo i názvem České kvarteto, od války do sametové revoluce pak světu dominovalo Smetanovo kvarteto, vedle něhož se prosadila i řada dalších, např. Vlachovo kvarteto, Talichovo, Panochovo, Kocianovo, Kvarteto Martinů atd. Mnozí z členů těchto mladších souborů studovalo na pražské AMU právě u Smetanovců.

To platí i o Panochovu kvartetu, které mělo u nás v kostele v pondělí 27. května první benefiční koncert na podporu výstavby Centra Lhotka. Mě až překvapilo, že se podařilo nalákat tak slavné těleso; dodatečně jsem se dozvěděl, že to je zásluha naší farnice, flétnistky Magdaleny Bílkové Tůmové, která s nimi chodila do školy. Kvarteto je výjimečné tím, že už 47 let hraje ve stejné sestavě: Jiří Panocha, Pavel Zejfart, Miroslav Sehnoutka a Jaroslav Kulhan (ve standardním pořadí 1. a 2. housle, viola, violoncello). To je dost možná světový rekord.

Program koncertu byl věru reprezentativní: nejprve kvartet od zakladatele tohoto žánru Josepha Haydna, pak Mozartův flétnový kvartet a po přestávce slavný Americký kvartet Antonína Dvořáka.

Nebudu se pokoušet o kritiku – mně se koncert líbil. Úvodní dílo mi připomnělo, že Haydn je oprávněně řazen mezi tři nejlepší skladatele klasicismu. Na Mozarta pan Panocha přenechal své místo paní Tůmové. Mně ten kvartet přišel trochu jako koncert, s tím rozdílem, že „orchestr“ sólistu nikdy nepřehlušoval; celé to bylo takové fajnové.

Po koncertě jsem chtěl aspoň trochu pomoci s úklidem, čímž jsem se malinko zdržel; následkem toho se mi podařilo nechat se pozvat na skromnou večeři s účinkujícími, což byl velmi milý zážitek. Něco z toho, o čem jsme si povídali, by mělo být v samostatném článku. Já jsem vyrozuměl, že pan Kulhan je praktikující evangelík; a jak to u muzikantů bývá, ani ostatní v kvartetu zřejmě nebudou nějakí bojovní ateisté. Možná i proto spolu vydrželi tak dlouho.

Přeji Panochovcům Boží požehnání, vše dobré a třeba i pozlacení toho rekordu!

Doufám, že se úspěšný první benefiční koncert dočká pokračování. Lence Kapsové, paní Tůmové a ostatním, kdo se podíleli na přípravě koncertu, velké díky!

Jiří Vavřík

BEZ PODPORY RODINY BY TO NEŠLO

Ke koncertu přinášíme rozhovor se členy Panochova kvarteta.

Pánové, vzhledem k tomu, že náš rozhovor není pro odborný časopis, snad nebude vadit, že moje otázky budou spíše laické. Zajímá mě lidská stránka vaší spolupráce – hrajete spolu neuvěřitelné půlstoletí. Jestli to není tajné, měli jste za tu dobu nějakou krizi, kdy hrozilo, že spolu hrát přestanete?

Jiří Panocha: Nikdy ta krize nebyla taková, že bychom nějakou dobu nehráli nebo chtěli přestat. Vždycky jsme o všem mluvili v zájmu společné věci. Takže zásadní krize určitě ne.

Jaroslav Kulhan: Krize byla, když mě komunističtí soudruzi nechtěli pouštět hrát do ciziny. To bylo v letech 1971–1975.

Pavel Zejfart: V roce 1975 jsme poprvé vyjeli na Západ, do Ameriky.

JK: Vidím dodnes, jak jsem krácel po Broadwayi... Už jen když jsme vystoupili na Kennedyho letišti, to byl šok. Předtím byl člověk leda v Rumunsku a podobně.

JP: Vyjet bylo možné jen na základě pozvání. Muselo se zažádat o výjezdní doložku. To už dnes mladí těžko vědí, co to bylo...

PZ: Někdy jsme ji nedostali a museli hostitelům oznámit, že nás nepustili.

JK: Oni vždycky slibovali, že nás pustí, třeba na tu karajanovskou soutěž. A tři dny před odjezdem spadla klec a nic. „Vaše cesta do zahraničí není ve státním zájmu.“ Tečka.

Měl váš zákaz hraní na Západě nějaké konkrétní odůvodnění?

JK: Ano, můj otec pracoval ve Švýcarsku jako architekt. Pak v osmašedesátém spadla klec a on už tam zůstal.

JP: Smutné bylo, že jsme v podstatě začali ven jezdit, až když Jaroslavův tatínek zemřel.

PZ: Tenkrát jsme dostali dopis od Ministerstva obrany, že už není důvod zdržovat Panochovo kvarteto v republice... Byl to hrozný systém.

Takže bychom si měli vážít toho, co dnes máme, i když to má své mouchy.

JK: Ano, a přitom mnozí nostalgicky vzpomínají, jak bylo tenkrát dobře!

JP: Chtěl bych dodat, že když jsme nebyli kompletní, nikam jsme nejeli. My jsme si nikdy náhradu nehledali. V našem kvartetu nikdo nehostoval.

PZ: Jen jednou jsme jeli do Bagdádu a dozvěděli jsme se až na poslední chvíli, že tam Jaroušek nebude hrát. Byla to výměna od konzervatoře a náš učitel se tam za každou cenu chtěl podívat. Tak jsme rychle doma hledali, co by se dalo zahrát ve složení dvoje housle a viola.

A našli jste něco?

JP: Ale ano, Serenádu od Martinů, Pavel tam hrál Bacha – říkali jsme tomu „nekonečné Andante“, hrál to několikrát dokola, pak Mozartova dua...

PZ: Já jsem dokonce hrál na klavír Fibichův Poem... Byla to pěkná směsice, ale tam se to sneslo. (*Smějí se.*)

Máte při společném působení nějak rozdělené role? Má každý z vás něco konkrétního na starosti?

JP: No tak já jsem možná přes tu písemnou komunikaci, ale ústně nezařizuju.

PZ: Já mám doma archiv – takovou skříň plnou programů ke koncertům a všeho možného.

A pan Panocha u prvních houslí je vedoucí, předpokládám?

JP: Všichni jsme vedoucí. V kvartetu se to tak nebere. Každý přijde se svým nacvičeným partem a po těch letech už

máme víceméně shodnou hudební představu.

PZ: I když mně připadá, že se s věkem naše názory víc různí... Ale nakonec tu společnou představu vždycky najdeme.

To například můj bratr Petr je také hudebník, ale zastává dobovou barokní interpretaci, což my neděláme, takže zrovna v tom se neshodneme.

Máte nějaký oblíbený kus, který zvlášt' rádi hrajete?

JP: Publikum po nás vždy chtělo českou muziku. Tak jsme nahráli například kompletní dílo Antonína Dvořáka, a to nejen jeho kvartety, ale i kvintety a sextety. Taky hodně hrajeme vídeňské klasiky – třeba Haydn je fascinující skladatel, u něj nenajdete jedinou slabší věc.

JK: Těžko jmenovat jen jednu skladbu... On se člověku hudební vkus taky s věkem mění.

Vždy jste hráli především v zahraničí. Jak tolik cestování snášely vaše rodiny?

JP: Je to jednoznačně oběť. Bez pochopení našich manželek by to nešlo. Jednou jsme byli na turné dva a půl měsíce – Mexiko, Amerika – a mně se

OHLASY

mezitím narodila dcera. Když jsme se vrátili, byly jí tři týdny. To bylo smutné.

JK: Ale byly i veselé příhody. Třeba se nás jedna divačka ptala, jestli cvičíme i za jízdy autem.

PZ: A já jsem si jednou v Americe zapomněl housle v předchozím hotelu. Odjeli jsme tři sta kilometrů daleko, já jsem si ještě před koncertem dal šlofíka a teprve pak se na to přišlo. Naštěstí

sponzor rychle sehnal náhradní housle a na ně jsem koncert odehrál.

Vidím, že už jste toho spolu zažili opravdu hodně.

JK: To ano, ta naše padesátka, to je do Guinnessovy knihy rekordů..

PZ: Nebo do muzea! (*Smích.*)

Připravila **Lenka Kapsová**

OHLASY BENEFIČNÍHO KONCERTU

Milí přátelé,
děkuji ze srdce vám všem, kdo jste spolupracovali na přípravě benefičního koncertu (členům pastorační rady i milým hosteskám), a veliký dík patří Evě Špačkové za cenné rady. Myslím, že mail od pana Kulhana i mail od paní Tůmové jsou dobrým svědectvím o tom, že se tato akce vydařila nejen po organizační, hudební a finanční stránce, ale i po stránce lidské, a z toho mám možná největší radost.

Lenka Kapsová

Vážená a milá paní Kapsová,
moc děkujeme za srdečné a milé přijetí u Vás. Myslím, že mohu mluvit i za své kolegy, když řeknu, že se nám u Vás moc líbilo. Večeře byla též báječná! Jste tam opravdu živá a opravdová farnost, něco takového je jako oáza v dnešní vyprahlé

společnosti. Moc pozdravujte svého manžela, pana faráře a všechny, kdo se na té akci podíleli. Doufám, že naše vystoupení snad alespoň poněkud splnilo svůj záměr...

S přáním všeho dobrého

Jaroslav Kulhan

Milá paní Lenko, jsem moc ráda, že Duch svatý skutečně působil a naplnil kostel skvělým obecenstvem. Celým koncertem a setkáním rezonovala úžasná přátelská atmosféra a já jsem ráda, že lidé odcházeli obohaceni o úžasný zážitek z naší hudební minulosti, kterou nám Bůh, prostřednictvím interpretů (skladatelů i hudebníků),

Speciální „hudební“ perníčky vyrobené pro tuto příležitost

Společná večeře s muzikanty po benefičním koncertu

daroval. Děkuji velice za fantasticky chuťově skvělé pohoštění a komplexní dárek. Poděkování také patří všem Vaším skvělým pomocníkům a také panu P. MUDr. J. Kordovi za jeho modlitby a duchovní doprovázení.

Přeji Vám všem požehnané dny štěstím, klidem a láskou.

S úctou Vaše **Magdalena Tůmová**

KRÁTCE

- V uplynulém období přijali **svátost křtu** Barbora R. a Christopher Cherbil Z.
- Do **katolické církve byla přijata** Hana K.
- **Rozloučili jsme se** s panem Karlem Kervitcerem a s paní Editou Fořtovou.
- Obvykle v červnovém Věstníku uveřejňujeme informaci o hospodaření naší farnosti. Letos budeme podávat daňové přiznání až ke 30. 6. 2019, proto informace vyjde v dalším čísle.
- **Pastorační rada farnosti se sejde 4. 9. ve 20.00 v sále sv. Václava.**

ÚVAHY K EUCHARISTICKÉMU KONGRESU

Kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský, vyhlásil konání arcidiecézního eucharistického kongresu s názvem Eucharistia et labor ve dnech 28. 4. až 20. 6. 2019. O nedělích jsou v rámci ohlášek čteny krátké eucharistické minikatecheze. Postupně je otiskujeme také v našem Věstníku.

(pokračování)

2. VZDAL DÍKY (5. 5. 2019) EUCHARISTICKÁ MODLITBA

Minule jsme mluvili o tom, že při mši následujeme Krista, který „vzal chléb a víno“. Dnes se zastavíme u toho, že nad nimi vzdal díky.

Děkování za pokrm a za nápoj, tak jak je to také zvykem v mnoha našich rodinách, bylo součástí židovského slavnostního jídla, kterým začínal předvečer sedmého dne v týdnu. Židovské děkovné a prosebné modlitby nad pokrmem použil u Poslední večeře také Ježíš. V nich má původ eucharistická modlitba, kterou používáme při mši.

V naší eucharistické modlitbě právem klademe největší důraz na proměňování, kdy kněz zvolna a zřetelně opakuje Kristova slova a všichni z úcty klečí. Tato část nás vynikajícím způsobem spojuje s Ježíšovou Poslední večeří a s jeho obětí na kříži, kterou Poslední večeře předznamenala. Neměli

bychom ale přehlédnout tzv. epiklézi, což je prosba o Ducha svatého, kterou kněz říká dokonce dvakrát: Nejprve před proměňováním, když vztahuje ruce nad dary a prosí, aby je Duch svatý proměnil v tělo a krev Ježíše. Druhá epikléze je po proměňování – tehdy kněz prosí, aby Duch svatý proměnil ty, kdo půjdou ke svatému přijímání, v Ježíšovo tělo, kterým je církev. Důležitým prvkem eucharistické modlitby je také Amen – závěrečné zvolání všech přítomných. Znamená, že kněz se modlil také jejich jménem, že se všichni k jeho modlitbě připojili nasloucháním, že jí rozuměli a že jeho modlitbu potvrzují. A konečně eucharistickou modlitbu konáme „spolu s anděly a svatými“, jak zaznívá těsně před zpěvem Svatý. Eucharistická modlitba nás totiž spojuje s nebem.

DOPLŇUJÍCÍ TEXTY

Sv. Jan Zlatoústý

„Není to člověk, kdo způsobuje, že to, co je zde, se stává tělem a krví Krista, ale sám Kristus, který byl za nás ukřižován. Když kněz pronáší tato slova, je obrazem Krista, ale moc a milost patří Pánu. Říká: ‘Toto je moje tělo.’ Toto slovo proměňuje předložené věci... Kdysi vyslovená věta ‚toto je moje

tělo’ od té chvíle až do současnosti, a dokonce do Kristova příchodu, u kteréhokoli stolu v kostele dovršuje obět.’” (De prodizione 1, 6)

Římský misál

Hlavní prvky, ze kterých se skládá eucharistická modlitba, se mohou rozlišit takto: 1) Díkůvzdání (vyjádřené

zvláště prefací): kněz jménem veškerého svatého lidu oslavuje Boha Otce a vzdává mu díky za celé dílo spásy nebo za jeho určitou část podle různého charakteru dne, svátku či doby. 2) Aklamace: celé shromáždění se připojuje k nebeským zástupům a zpívá Svatý; tato aklamace je součástí eucharistické modlitby, pronášejí ji všichni společně s knězem. 3) Epikléze: církev zvláštními prosbami vyprošuje sílu Ducha svatého, aby věřícími přinesené dary byly proměněny, a tak se staly Kristovým tělem a krví, a aby neposkvrněná oběť byla ke spáse těm, kdo na ní budou mít účast při svatém přijímání. 4) Zpráva o ustanovení a proměňování: slovy a činy Kristovými se koná oběť, kterou Kristus ustanovil při Poslední večeři, když obětoval své tělo a krev pod způsoby chleba a vína, dal je apoštolům k jídlu a pití a dal jim příkaz, aby toto tajemství nepřetržitě slavili. 5) Anamnéze: církev plní příkaz obdrženy skrze apoštoly od Krista Pána a slaví Kristovu památku vzpomínkou zvláště na jeho požehnané utrpení, slavné vzkříšení a nanebevstoupení. 6) Podání oběti: při slavení této památky církev, a to především ta, která je tu teď shromážděna, obětuje v Duchu svatém neposkvrněnou oběť Otci. Církev usiluje dosáhnout toho, aby se věřící učili obětovat nejen neposkvrněnou oběť, ale i sami sebe, aby byli den ze dne Kristem prostředníkem vedeni k sjednocení s Bohem a mezi sebou, aby tak Bůh byl všechno ve všem. 7) Prosby: jimi se vyjadřuje, že eucharistie se slaví ve společenství s celou církví jak nebeskou, tak pozemskou, a že se přináší oběť jak za ni, tak za všechny její členy, živé i mrtvé, kteří jsou povoláni k účasti na vykoupení a spasení získa-

ném Kristovým tělem a krví. 8) Závěrečná doxologie: jí se vyjadřuje oslava Boží; stvrzuje a uzavírá ji aklamace lidu: Amen. (Všeobecné pokyny, 79)

Jean Corbon

V eucharistické anafoře je tedy slavena událost Velikonoc. V ní se naplňuje evangelium, v ní Duch pozvedá naše srdce, aby nám dal účast na nanebevstoupení Pána, na onom jásavém návratu k Otci, v němž je veškerá skutečnost, která je milostí, konečně osvobozena od smrti a stává se díkyvdáním... Z oltáře se zvedá volání ukřižovaného Slova, s nímž se spojuje sténání nevěsty: „Otče, sešli na nás a na tyto dary svého oživujícího Ducha. Učiň z tohoto chleba svaté tělo tvého Krista, z toho, co je v tomto kalichu, drahocennou krev tvého Krista, proměň je svým svatým Duchem.” Ježíš je vzkříšen jednou provždy, protože Duch přišel naplnit jeho radikální odevzdanost do vůle Otce: Kristova smrt byla darem jeho života. Zde spočívá palčivý i jásavý realismus svátostné epikléze. Bodem začlenění liturgie do našich posledních časů je naše smrt, smrt, do níž Ježíš vstoupil v krajnosti své lásky. Nyní k ní soucítění Otce připojuje každého člověka a dává prýštit svého Ducha z boku milovaného Syna. Událost epikléze spočívá v tomto daru: Duch Ježíše se rozlévá do smrti člověka, aby mu daroval život. Rozlévá se na každé tělo, které se mu nabídne, a jeho proměňující energie dává účast na vzkříšení Ježíše: zraněné údy jsou přičleněny k neporušitelnému Tělu a žijí v něm. (Jean Corbon, Liturgie pramene, Krystal OP 2015, 113–114)

*Autorem minikatechezí je
PhDr. Radek Tichý, Ph.D., S.L.D.*

NAŠE EDITA

Nejvíc si Edity vážím jako dobré kamarádky a hluboce věřícího člověka.

Přes všechny životní problémy, starosti i bolesti byla optimistická. Žila s vědomím, že je v Božích rukách a že vše, co se s ní děje, má nějaký smysl, i když ho teď nevidíme. V únoru tohoto roku jsme ve společenství kosmetiček oslavily její 80. narozeniny. Potom se postupně její stav zhoršil natolik, že jí ro-

dina zařídila pobyt v centru v Modřanech. Střídaly jsme se s kamarádkami každý den v návštěvách. Toužila se vrátit domů, ale její zdravotní stav to neumožňoval.

Při poslední návštěvě jsem jí četla z misálu čtení, které se četlo při mši svaté, a ona chtěla, abych jí zazpívala žalm. Na ten den byla odpověď: „Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.”

Když jsem dozpívala, Editka tiše řekla: „A půjdeme s radostí.” Držely jsme se za ruce a Editka s pokojným výrazem ve tváři usnula. To bylo moje poslední setkání s ní. Za pár dní na to odešla do domu Hospodinova, ale z našich srdcí jen tak neodejde.

Marie Toepferová

Za život zesnulé paní Edity Fořtové jsme poděkovali mši svatou v úterý 4. června ve 12 hodin v kostele P. Marie Královny míru. R. I. P.

JAK SE SEDÍ V KŘESLE PRO HOSTA...

Noc kostelů je v naší farnosti už pěkně zaběhnutá, a zdá se, že by mělo jít všechno pěkně jako po másle. Kosmetičky uklidí kostel, dílnička Jany Váňové nachystá výrobky pro výstavku, maminky připraví skvělý program pro děti, chrámový sbor a Jiříkovo vidění připraví hudební produkci. Stádníkova křížová cesta visí pěkně na svém místě a i její vykladač Petr Křížek se zdá v dobré formě. Také paní kronikářka připraví své nashromážděné materiály pro zvědavé návštěvníky. Ale jak to už v životě chodí, přece jen se vyskytne jeden zádrhel. Noční můra každé Noci kostelů – kde vzít slíbeného hosta, který by zaktraktivnil program? Pastorační

rada se předhání v navrhování osobností z různých oblastí života a vzápětí je zase vylučuje – ten nemůže, ten není dost známý, ten už něco má atd. atd. Až na té poslední radě – že já jsem tam šla! – padne zrak Petra K. na mě s otázkou: že bych si letos popovídal s Bernardou? Asi si dovedete představit, že ve mně hrklo. Jednak se necítím jako host, a jednak nikterak netoužím stát se „mediální hvězdou”. No, ale když už to vypadalo, že host zvenčí opravdu nebude, přikývla jsem.

Při této příležitosti bych chtěla pochválit a taky trochu i politovat Petra Křížka, protože ačkoli jsme si rozhovor dopředu předpřipravili, odpovídala jsem

na otázky značně odlišně a on tedy musel i svůj „scénář“ měnit. Chci zmínit i jeho snahu dostat ze mě něco „zbožného“, ale věřte mi, na to já moc nejsem. Je mnoho věcí mezi člověkem a Bohem, o kterých se prostě mluvit nedá, ty se musí u sebe zažít a u druhých vycítit.

No a jak se v tom křesle sedí? Vlastně jsem si ani nestihla všimnout. Byla jsem ráda, že to mám za sebou, že jsem snad neplácala moc velké nesmysly a že na tu příští Noc nějakého opravdového hosta najdeme...

sr. Bernarda

FARNÍ KÁVA

Farní káva pokračuje, druhé setkání se konalo 26. 5. 2019. Další setkání u dobré kávy je v plánu **v neděli 8. 9. 2019** opět po mši svaté o desáté. Bude zároveň mše upravená pro děti a s žehnáním aktovek. **P. farář a společenství Mária**

VÝZVA REDAKCE VĚSTNÍKU FARNÍKŮM

Děkujeme přispěvatelům a těšíme se, že se zapojí i další. Příspěvky o rozsahu maximálně 2 500 znaků vč. mezer posílejte na adresy uvedené v tiráži nebo předávejte osobně v sakristii. Pokud je máte, oživte také fotografiemi z události.

(red.)

PANNA MARIA, MÁCHŮV MÁJ A MILÉ SPOLEČENSTVÍ

První červnový víkend patřil titulární slavnosti našeho kostela. V sobotu před večerní poutní mší jsme v modlitbě znovu svěřili celou farnost pod ochranu Panny Marie. V neděli o desáté přijal pozvání host, P. Jaromír Odrobiňák, působící jako nemocniční kaplan v Psychiatrické nemocnici v Bohnicích. A během celého nedělního odpoledne probíhala již tradiční zahradní slavnost v prostorách CMŠ Studánka.

Přemýšlím, jestli si mám troufnout lovit v paměti nějaké podnětné myšlenky z kázání letošního hosta. Bylo pro mě překvapivé hned zkraje zkusit porovnat lásku, o které hovoří Janovo evangelium, s láskou, o které básní Karel Hynek Mácha ve svém slavném díle, s výsledkem, že v evangeliu je řeč o lásce, která není jen prchavý cit. K takové nás Ježíš zve. Potom, na základě přirovnání k tomu, když se mladí lidé mají rádi, a proto se chtějí navzájem více poznávat, se rozvinula celá škála možností, jak budovat vztah

s Bohem – poznávat jej skrze četbu Písma, modlitbu, v církvi jako místním společenství i skrze společenství svatých, a to především Pannu Marii, v eucharistii, ve smíření, když uděláme nějakou botu, co víme, že ho zraní.

Následná zahradní slavnost se nesla na vlně krásného slunečného počasí. Veliké díky patří Tomášovi a Elišce Penkovým, že si vzali na bedra její organizaci. Ačkoliv jsem přišla jen na chvíli, měla jsem možnost prohodit pár slov se starými známými a dát se do řeči s lidmi, které jsem možná někdy v kostele zahlédla, ale ještě nikdy jsme si spolu nepovídali.

Divadélko pro děti si užili i dospělí. Šikovní mladí herci ztvárnili téma přátelství navzdory různým vlastnostem, které může mít každý z nás. Nakonec se z toho vyvinula pohybová písnička.

Pro děti byly připravené všelijaké soutěže. Bylo možné si zazpívat lidové písně za doprovodu chrámového sboru. Po celý den bylo k dispozici občerstvení. Párty stany skýtaly k posezení příjemný stín a atmosféru dokreslovala reprodukováná hudba v podání dýdžeje „Brouka”.

Bylo to příjemně strávené odpoledne. Pokud jste třeba nepřišli, protože jste váhali, jestli to stojí za to, tak příště dvakrát neváhejte a přijďte. Jsem moc ráda za naši farnost, že můžu být její součástí, že díky tomu poznávám stále nové, inspirativní lidi. **Terezie Šilhavá**

Fota: Pavel Toepfer

NEVŠEDNÍ VÍKEND RODIN

Ve dnech 3.–5. května jsme se s rodinou poprvé zúčastnili farností pořádané akce s názvem Víkend rodin. Neodradila nás ani nesympatická předpověď počasí a vybaveni zimním oblečením jsme v pátek vyrazili do Jiřetína pod Jedlovou. Ubytování jsme měli zajištěno v sympatickém penzionu Kongregace Dcer Božské Lásky s pěknou zahradou, která pro děti nabízela dostatečné vyžití. Do večere se nás nakonec sešlo šest odvážných rodin.

Večer se nám podařil nevídaný kousek. V jeden okamžik jsme měli šestnáct spících dětí a dvanáct bdělých dospělých, takže mohlo dojít k neformálnímu představení a povídání.

V sobotu ráno přijela vzácná návštěva v podobě P. Kordy a za trvalého deště se vyrazilo na prohlídku nedaleké štoly. Dle slov místního zasloužilého průvodce (a za nesouhlasného mračení našeho duchovního) jsme byli prý nabití jakousi skalní energií. Dle zkušených rukou průvodce někteří více než jiní. ☺ V podzemních prostorách se každopádně líbilo jak dětem, tak dospělým, a to nejen díky tomu, že tam nepršelo.

Během oběda se neslábnuící déšť změnil v husté sněžení a nás čekal výšlap na Křížovou horu. Tento opravdu nevšední květnový výlet byl teprve

nabit tou pravou duchovní energií. P. Korda nás provedl místní křížovou cestou s krátkým, ale velmi inspirujícím zamyšlením u každého zastavení. Tuto naši pouť jsme završili mší svatou na vrcholku hory v kapli svatého Kříže.

Vzhledem k naplánovanému večernímu pečení špekáčků se počasí umoudřilo, takže ani o tuto oblíbenou kratochvíli jsme nepřišli, i když na dlouhé vyseidávání venku to opravdu nebylo. Před noční bojovkou pro starší děti jsme se stihli rozloučit s P. Kordou.

Tradiční zahájení nedělního dne jsme prožili v místním kostele Nejsvětější Trojice. Následně jsme se vydali na hrad Tolštejn, kde byl pro děti ukryt poklad. Po obědě jsme se rozloučili a postupně vyrazili do svých domovů.

Rád bych zde poděkoval nejen organizátorům manželům Koníčkovým,

ale i všem zúčastněným, protože díky nim jsme prožili velmi příjemný víkend ve společnosti mnoha pozitivních lidí a mohli takto poznat další milé farníky. Jsme moc rádi, že jsme se zúčastnili hned, jak to s dětmi alespoň trochu šlo. A snad nám to za rok vyjde zas.

Lukáš Burian

NOVINKY ZE STUDÁNKY

Rádi bychom informovali farnost o tom, že od 1. 7. 2019 bude novým zřizovatelem Církevní mateřské školy Studánka česká provincie řádu augustiniánů. Věříme, že tato změna bude pozitivní a povede k rozvoji školy. Náš nový zřizovatel by rád v areálu, kde nyní sídlí naše MŠ, vybudoval ještě základní školu. Pokud se zdaří jednání s městskou částí, mohlo by dojít k odkupu celého areálu naším novým zřizovatelem. V horizontu dvou let by zde mohl vzniknout nový

objekt základní školy, která by navazovala na naše předškolní zařízení. Na tento záměr bude samozřejmě potřeba sehnat finanční prostředky. Věříme, že s pomocí Boží se podaří záměr realizovat. Vzhledem k této skutečnosti bychom rádi našli spolupracovníky, kteří by s námi chtěli vybudovat moderní první stupeň. Pokud se bude celá věc vyvíjet příznivě, budeme již brzy hledat někoho, kdo by s námi spolupracoval na vzniku vzdělávacího programu pro první stupeň a na dalších pedagogických plánech. Děkujeme za vaši mnohaletou přízeň.

NABÍDKA MÍSTA UČITELKY A KRÁLÍČCI

Od září/října 2019 přijmeme předškolního pedagoga, nejlépe na celý úvazek, ale je možné se dohodnout i na zkráceném. Pedagogické vzdělání a praxe je výhodou. Za určitých okolností je možná práce i pro absolventa nebo studenta pedagogického oboru. Motivační dopis a životopis zašlete na e-mail: cms.studanka@seznam.cz do 15. 8. 2019.

PS: Pokud by měl někdo z farnosti zájem o domácího mazlíčka, máme ve školce malé zakrslé králíčky (čistokrevné berany s oušky dolů, dva černé a tři hnědé), kteří budou k odběru asi od druhé půlky července nebo později, klidně až v září. Uvítáme příspěvek na krmení, ale není podmínkou odběru.

Magda Vlčková, ředitelka

POZVÁNKA NA LHOTECKÝ BĚH 2019

Motto: „Sport a víra může být pro všechny.“

Milí přátelé a sportovci, rád bych vás pozval na třetí ročník Lhoteckého běhu, který letos proběhne v sobotu **14. září od 13.00 zhruba do 17 hodin** opět v lese u hřiště FC Tempo. Máme pro vás připraveny různé délky tras (dětské trasy, 2 km, 5 km a 7 km). Na běh se můžete registrovat na našem webu www.lhoteckybeh.cz nebo přímo v den běhu. Čekají na vás věcné ceny

za umístění na stupni vítězů. Přípraveň jsou také hry pro děti, skákací hrad a možnost setkání a přátelského popovídání. Na našich internetových stránkách se dozvíte více informací ke konání akce a naleznete tam i mapu jednotlivých tras. Doufáme, že dorazíte s nadšením a sportovním duchem v hojném počtu.

Petr Burda

Z AMERICKÉHO DENÍČKU

Díl první – Velikonoce podle anglikánů

Cesta do USA mi spadla do klína jako jedno velké překvapení. Autor románu, který jsem loni přeložila, totiž zároveň učí na univerzitě a poté, co jsme si nějakou dobu korespondovali, se rozhodl pozvat mě jako zahraničního hosta, abychom společně udělali literární projekt pro jeho studenty. Oberlin College je v Ohiu, tedy na severu Spojených států, a mě při pohledu na mapu napadlo: navštívím přitom také rodinu své kmotřenky (pokřtěné před patnácti lety u nás na Lhotce). Zvali mě již mnoho let, ale letenku z Prahy jsem si nikdy nemohla dovolit. Zato z Ohia se jen přeletí jezera a jste v Kanadě. A tak jsem vyrazila za oceán, i když někteří lidé na mě vrhali pohledy typu: „Máš

taková dobrodružství ve svém věku zapotřebí?” Jenže já jsem cítila, že ano. Pohledem zvenčí člověk lépe nahlédne svůj domov i svou životní situaci, pozná, čeho si doma vážit a co si naopak lze přivést jako inspiraci odjinud.

Jak se cesta blížila, chytaly mě různé obavy (jaká bude rodina mého hostitele, jestli budu mít co říct, jestli vše zvládnou...) Čím víc mě popadala úzkost, tím víc jsem vše svěřovala Bohu, abych neztratila radost a těšení. V té době jsem skutečně žila vírou intenzivněji než obvykle. Bylo to ještě umocněno tím, že jsem odlétala na Zelený čtvrtek (večer předtím měla naše dcera absolventský koncert na hoboj). A tak

jsem americký pobyt zahájila Velikonocemi, což mělo zvláštní sílu. Můj hostitel chodí do episkopální církve, což je vlastně americká odnož církve anglikánské. Čekala jsem, že se na Bílou sobotu budu muset vzdát všech zvláštností naší vigilie, představovala jsem si protestantskou strohost. S překvapením jsem však zjistila, že anglikáni mají liturgii hodně podobnou té naší. Původně jsem měla legrační představu, že se půjdu podívat před katolický kostel na zapalování ohně

Vigilie Zmrtvýchvstání v episkopální církvi začínala jako u nás žehnáním ohně

Následoval průvod do kostela s velikonoční svící a zpěv Exultet

a pak přeběhnu na bohoslužbu do episkopálního, ale ejhle – vigilie v „našem” kostelíčku začínala úplně stejně, žehnáním ohně a paškálu. Zpíval se Exultet, četlo se devět čtení ze Starého a Nového zákona, následovala obnova křestních slibů a pak již velikonoční bohoslužba. Zaujalo mě, že první čtení o stvoření světa, nádherně přednášené, varhaník podbarvoval tichou improvizací. Žalmy mezi čteními se zpívaly v podobě písní z kancionálu. Když se po obnově křestních slibů a žehnání vody kostel rozsvítil, rozezvonily se zvony, všichni začali vyzvánět na zvoněčky a ženy z kostela rozestavěly po celém obvodu kostela a kolem oltáře spousty bílých lilií ve zlatých květináčích – bylo to nádherné.

Zaujalo mě, že při přijímání chleba a vína může věřící také požádat o modlitbu uzdravení. Celebrant a takzvaný přímluvce k němu přijdou, pomazou ho olejem, kolem stojící bratři

a sestry mu položí ruku na rameno a kněz pronese kratičkou modlitbu za uzdravení.

Ráda jsem přejala zvyk svého hostitele začínat každý den o osmé ranními chválami v kostele (jsou podobné našemu breviáři). Scházelo se tam vždy kolem sedmi statečných, ale bylo to moc hezké. A je něco úplně jiného obrátit na začátku dne mysl k Bohu, chválit ho a vše mu svěřit, než se jen – řečeno s trochou nadsázky – z pyžama

vykulit rovnou k počítači, když práce tlačí. Duchovní život zkrátka hrál při mé cestě větší roli, než jsem čekala, a těšilo mě to.

Příště vám napíši o pražském Jezulátku v Ottawě.

Lenka Kapsová

S americkými farníky.

DÍLO JE DOKONČENO A POŽEHNÁNO

V rámci Noci kostelů byla již potřetí otevřená také kaple sv. Bartoloměje v Hodkovičkách u zastávky Černý kůň. Pozvání na „kávu u kapličky“ přilákalo kolemjdoucí, ale i místní obyvatele Hodkoviček. Tentokrát je nejvíc zaujalo výjimečné dílo – Strom života.

Stav kaple před opravou

Během Noci kostelů se u kapličky zastavilo 119 návštěvníků a byla to velmi milá a osobní setkání. Zájmu se těšila nejen samotná kaplička, která je pozůstatkem dvora špitálu sv. Bartoloměje z 15. století, ale i výstava fotografií z historie kaple. Zvláště pak dokumentace postupu rekonstrukce. Kapličku poničila povodeň v roce 2002, kdy voda zaplavila kapli do poloviny výšky. Už jsme skoro zapomněli, jak byla kaplička ošuntělá a rozpadala se před očima.

Zdivo bylo vlhké, omítka opadávala

Hlavním bodem programu Noci kostelů bylo žehnání Stromu života. Původní kříž, který byl před 65 lety součástí mobiliáře, se do kaple vrátil v nové podobě letos na Velký pátek. Jeho historie je velmi zajímavá. V roce 1951 byl kříž svěřen tehdejšímu studentovi AVU Zdeňku Jeřábkoví, aby se pokusil jej restaurovat. To se mu nepodařilo, studoval malířství a grafiku a spolupracovníky nesehnal. Když ho život v roce 1963 zavál na Slovensko, kříž putoval s ním. Nebylo kam ho vrátit. Kaple se totiž v době komunismu stala skladištěm cementu... Když se doslechl, že kaple po revoluci zase slouží k modlitbě a setkávání, dnes již zestárlý a nevidomý rodák z Hodkoviček přivezl kříž ze Slovenska a vrátil ho v roce 2016 právě v rámci programu Noci kostelů, který se u sv. Bartoloměje konal poprvé. Restaurování kříže se posléze ujal modřanský farník ak. malíř Pavel Šlegl.

Foto vlevo: kaple po opravě v r. 2018

Strom života – původní korpus na nový kříž zasadil ak. malíř Pavel Šlegl

Pavel Šlegl sejmul původní korpus z obyčejného prkenného kříže a vložil ho na nový – strom života. Kolem Kristových ran z něj pučí nové květy. U příležitosti slavnostního požehnání umělec uvedl, že „vždy, když něco dělá, je to daleko hlubší, než aby se o tom dalo hovořit. Jedná se o spojení stromu života v ráji a kříže. Kříž je Bohem podanou rukou, potkává se na něm hřích a vykoupění, lidská pýcha a Boží láska“. Také nám prozradil, že dřevo na kříž v podobě stromu nasbíral v Modřanské rokli. Nanosil prý domů pořádnou kupu, ale svislý dřívek ne a ne najít. Až jednou ho uviděl. Přitom

kolem něj už několikrát prošel, a ne všiml si ho. Když se vracel a chtěl si kmen odnést, zastihl nad ním čtyři bezdomovce, kteří se ho ptali: K čemu to bude dobré? Snad na topení? Odpověděl jim: „Ne na topení, ale na umění.“ Pak si naložil kmen na záda a šel s ním domů...

Zatímco kříž je v kapli umístěn natrvalo, socha sv. Bartoloměje na oltáři bývá vystavena pouze výjimečně v rámci Noci kostelů a během poutní slavnosti, na kterou vás srdečně zveme.

Svatý Bartoloměj se stal slavným pro svoji schopnost uzdravovat nemocné. Byl horlivý v hlásání Kristova evangelia a statečný, když měl pro něj podstoupit tzv. perský trest smrti: za živa mu stáhli kůži a pak ho ukřižovali. Je pro nás příkladem víry. Když stojíme v nedělním dopoledni shromáždění kolem malé kapličky, která tu zůstala po našich předcích, opravdu silně prožíváme Boží přítomnost.

Jana Šilhavá

Přijďte na pouť ke kapli sv. Bartoloměje v neděli 25. srpna 2019 v 9.30 h.

FOTOGRAFICKÝ SPOLEK ČLOVĚK A VÍRA

Sobotní letní ráno. Přijíždím k Basilice minor v Brně, kde se má vdávat naše příbuzná. První slova, která slyším: foták nevyndávej, mají profesionálku a ta zakázala dalším fotografovat.

Co za chvíli vidím, je nepříjemné a ruší snad všechny v tomto krásném chrámě. Kolem oltáře běhá „profesionální fotografka“ v triku bez rukávů a červených džínách, jak po fotbalovém hřišti. Výsledné fotky jsou za měsíc a žádná sláva to není. Když mám k fotografiím připomínku, dozvím se, že tomu nerozumím, protože je to „Umění“.

Fotím padesát let. Dříve to byla drahá zábava, proto před každou fotkou předcházelo zvažování co a jak vyfotit. Teď se dá poměrně levně koupit kvalitní vybavení, přepnout na automat a cvakat.

Pan Albrecht (osobní fotograf pana kardinála Dominika Duky) měl asi podobné zkušenosti. Spolu s dalšími fotografy dali před osmi lety dohromady fotografický spolek Člověk a víra. Kodex fotografa tohoto spolku mne oslovil na 100 %. Fotografie jako služba. Hlavní je obřad, fotograf nemá rušit. Proto musí znát jak základy liturgie, tak fotografické řemeslo. Být nenápadně oblečen, pohybovat se tiše, pokud je to

možné, fotografovat bez blesku. Hlavní je zachytit duchovní prožitek. Spolek zajišťuje novým členům základní školení o fotografování a další odborný růst. Být mladší, hned se přidám.

Fotografie spolku jsou přístupné na webu www.clovekavira.cz. Stojí zato se tam podívat. Třeba nedávno jsem si prohlížel fotky ze slavnosti Navalis. Dvě fotografky se obětovaly a zdokumentovaly slavnost v lijáku, kdy se jiný bál vystrčit nos z domu.

Jsem rád, že v naší farnosti fotí fotografové z tohoto spolku. Jednoho z nich, Jakuba Šerých, jsem viděl pracovat během poutě v Hájků. Byl to fotografický koncert s výsledkem technicky dokonalých fotek, které vystihovaly atmosféru a byly k vidění na webu již odpoledne. Pokud potřebujete nafotografovat obřad v kostele, obraťte se na tyto fotografy (je jich po celé republice asi 140), a to pomocí záložky „Focení událostí“ na webu clovekavira.cz. Máte záruku kvalitních fotek a pan farář bude mít potřebný klid na obřad.

Milan Šárek

BABIČKA CESTOVATELKA

Paní Nela velice brzy ovdověla. Manžel se nestihl radovat ze změny režimu, na počátku roku 1990 ho skolil těžký infarkt. Děti v té době končily vysokou školu a postavily se na vlastní nohy. Paní Nela zůstala sama a rozhodla se zásadně změnit život.

Mnoho let učila jazyky, přitom snila o cestování. Krátce po manželově smrti opustila pedagogickou dráhu a nechala se zaměstnat ve státní správě. Doprovázela politiky na jejich zahraničních cestách. Plánovala je, domlouvala ubytování, program, tlumočila. V jasných chvilkách na tu dobu vzpomínala jako na splněný sen. Procestovala celý svět. Podívala se na místa, kam se běžný smrtelník nepodívá. Potkala se s lidmi, které normálně nepotkáte. Slyšela věci, o kterých je třeba mlčet. Podobné pozice obvykle zastávají mladší pohledné ženy. Ona často vzpomínala, že právě kontakt s mladými kolegyňami ji udržoval ve formě. Vždy elegantní, distingovaná dáma strávila na cestách druhou polovinu svého profesního života. Krátce po šedesátém roce odešla do důchodu.

Alzheimerova choroba si často vybírá lidi chytré, distingované a aktivní. U paní Nely se příznaky objevily krátce po dosažení důchodového věku. Děti měly o maminku starost a do služby nastoupily naše pečovatelky. Klientku jsme si rychle oblíbili. Byla velmi milá a její historiky z cest nepopsatelné. Velice často ovšem zapomínala, že už je v důchodu. Běžně jsme ji potkávali, jak

si to se sbaleným kufříčkem metelí na metro. Kolegyně potom musely vynaložit všechnu fantazii, aby klientku dostaly zpět domů. Paní Nela se sice zapomínala najíst, napít, užívat léky, současnost jí snadno protékala mezi prsty. Stále se ale uměla perfektně vyfíknout a sbalit na služební cestu. Cestu na letiště měla zafixovanou. Popisovala nám, kam se chystá, na která místa se tam určitě musí zajít podívat. Přesně věděla, s kým letí, kde s ním má sraz, v telefonu uložená čísla. Samozřejmě netušila, že ti politici už dávno nejsou ve funkcích. Ve své mysli z práce nikdy neodešla.

Nemoc postupovala, naše cestovatelka po několika měsících ulehla na lůžko, prakticky přestala komunikovat. Doufali jsme, že její mysl bloumá na nějakém opravdu hezkém místě z jejích vzpomínek. V péči o křehké tělo se naši zaměstnanci střídali s členy rodiny. Některé lidi obracíme z boku na bok v posteli mnoho let. Duše paní Nely se cestování nebála. Neuplynul ani měsíc od okamžiku, kdy klientka ulehla, když v jedné noční chvíli chytila letadlo. Doufám, že odletěla přímo za milovaným manželem.

Přeji Vám krásné léto.

Eva Černá

Ilustrační foto pixabay.com

PLÁNUJEME

Od 1. července do 31. srpna je prázdninový provoz. Mše sv. jsou v běžném pořádku s výjimkou pátků, kdy je mše sv. jen v 15.00, po ní společenství modlitby, od 17.00 společenství sv. Jana z Boha. Mše svatá o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje, v pátek 5. 7., pouze v 15 h; o slavnosti Nanebevzetí P. Marie, ve čtvrtek 15. srpna v 8.00 a v 18:30.

28. 7.–10. 8. – letní chaloupky – mladší v Českém Dubu na Liberecku, starší v Janově nad Nisou

28. 7., 28. 8. – modlitby za národ od 16.15 v katedrále u hrobu sv. Václava

8. 9. – v 10.00 mše svatá upravená pro děti s požehnáním aktovek a školních pomůcek; další mše pro děti budou 13. 10. a 3. 11.

8. 9. – farní káva, cca 11.00, pořádá společenství MÁTA

14. 9. – Lhotecký běh v lese u hřiště FC Tempo od 13.00 do 17.00 h.

18. 9. – první výuka náboženství

30. 9. – zahájíme školní rok spolu s dětmi, rodiči a personálem CMŠ Studánka mší sv. v 8.30.

10. 11. – posvícení, odpoledne **koncert pro hořický domácí hospic Duha**

24. 11. – v 17.00 koncert sboru Byzantion

12. 12. – ve 14.00 koncert Prahy 4 pro seniory

25. 1. 2020 – farní ples – tentokrát květinový

26. 1. 2020 – dětský karneval

MYŠLENKY NA PRÁZDNINY

Víra je kotva. Náhoda je Boží inkognito. Modlitba je nebeklíč. Kdo se umí náležitě modlit, umí také náležitě žít. K Bohu nejdeme kroky, ale láskou. **Sv. Augustin**

Když je Bůh na prvním místě, vše je na svém místě. Kam nedosáhneš rukama, tam dosáhneš modlitbou. **Sv. Ignác** *Vypsala Eva Kocmanová*

Vydává: Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru.

Adresa: Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4 – Lhotka; **telefon:** 725 797 561.

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz; jmkorda@seznam.cz.

Internet: <http://lhoteckafarnost.cz>. **Příspěvky do Věstníku** posílejte na adresu farnivestnik@gmail.com, nebo je můžete nechat v sakristii. Redakce si vyhrazuje právo texty krátit a jazykově upravovat.

Bankovní spojení pro finanční dary:

1. běžný provoz farnosti č. účtu 74 32 63 29 / 0800 (Česká spořitelna)

2. rozšíření kostela a výstavba farního centra č. účtu 53 23 72 03 39 / 0800 (Česká spořitelna) – při platbě ze zahraničí kód IBAN: CZ08 0800 0000 0053 2372 0339 a kód BIC: GIBACZPX

Redakce Věstníku: P. Jiří Korda, sr. Bernarda Lacinová, Jana Šilhavá.

Sazba: Jan Šilhavý. **Tisk:** Jan Macek, Jablonec n. Nisou, www.tiskem.cz.

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Číslo vychází 28. 6. 2019.

Uzávěrka příštího čísla je 5. srpna 2019. Náklady na jeden výtisk cca 10 Kč.